

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 132. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344050368/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

ste Berømmelse. Selv sad jeg og ventede paa et Par danske; vi skulde til en Fest for en fransk Digter, der i sin store Fattigdom kun var elsket af Quartier Latins Ungdom og omsværmet af Udlændinge. Det var paa denne Tid, at ogsaa Ladislas, en amerikaniseret Polak og nu Pariser, plejede at flyde om mellem Skandinaverne og tale et Dansk-Svensk, som han selv havde megen Morskab af. Og hør ...

En Vogn holdt udenfor, en Smækken med Døre, og jeg havde strax efter Synet af Ladislas, som med skon Ædelmodighed lodsede en lidende Mand ind i Kaféen. Hr. Ladislas holdt af at opsænke unge, blanke Sjæle, stive dem af med sin faste Haand og fornøje sig over deres smaa Forlegenheder.

Men den, som han i Aften stivede af, var ingen anden end min Ven Antonius, og Antonius – den »naive Antonius« – var naiv paa sin egen, egenstindige Maade. Han hørte til det Guld, som man bedst opdager, naar man spiser en tarvelig Frokost sammen et Sted langt ude i Forstæderne, mens Spejlene løber an og Fortroligheden vaagner; han havde i sit Væsen noget som en fjærn, glemt Tone, en altfor oprigtig og derfor dæmpet Tone, som paatrængte sig én. Efter et Aars Ophold i Seinebyen bebrødede han sig selv, at han endnu kun havde faaet Tid til at skrive Brevene hjem om alt det nye, der skete med ham; fylde sine Lommebøger med Vers, der blot var som Nodestreger for uskrevne Symfonier. Thi Antonius var jo egentlig Musiker, en Violinist, som mente, at man blot behøvede det rene Buestrøg, det stormende Hjerteslag (to Ord, der kun var en Omskrivning af det samme) for at overvælde selve den dejlige Fé Paris, vinde baade hendes Gunst og hendes Guld. Pokker med Gullet! Men hendes Hemmelighed vilde han fratage hende og hjemføre.

Ladislas, som lodsede den i sin Lidelse ubestikkelige Antonius ind i Kaféen, skjulte med stor Ulejlighed sin Yankee-Frækhed under en tredobbelt Kaabe af Alvor, Iver og Medlidenhed. Antonius led i Aften af en hæftig Tandpine. Og Ladislas fulgte i Hælene paa ham – med Hjertet helt gennemboret af sin unge Ledsagers Smærte.

»Sæt Dem,« sagde Ladislas indsmigrende og ledte den smærtetumme til en Sofa. Selv satte han sig overskrævs paa en Stol, lagde sin Stok med det kostbare Agathaandtag energisk tværs over Marmorpladen, trak saa et Kræmmerhus op af Lommen. Og midt i sin Godhed og Velvilje brølte han vredt til en Opvarter om at bringe en Avis.

»Er det en hul Tand?»